

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżąca uważa, że decyzja zawiera błąd w ocenie w odniesieniu się do skutków środka pomocowego w zakresie konkurencji i handlu pomiędzy państwami członkowskimi albowiem względy prowadzące Komisję do stwierdzenia, że skutek danego środka pomocowego w zakresie handlu pomiędzy państwami członkowskimi jest czysto hipotetyczny lub domniemany i że, gdyby skutek ten istniał, miałby jedynie marginalny charakter, nie mają podstaw i gwarantują w praktyce rozprzestrzenianie analogicznych punktowych środków pomocowych nie tylko w regionie Tomar, lecz w całym kraju, z wynikającymi z tego konsekwencjami odstrasżającymi inwestycje krajowe i inwestycje pochodzące z innych państw członkowskich.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 TFUE ust. 1 albowiem Komisja: i) nie zbadała z zachowaniem należytej staranności i w obiektywny sposób czy przedmiotowa pomoc mogła mieć wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi, ii) nie uwzględniła braku istnienia progu lub minimalnego odsetka, poniżej którego można a priori uznać, iż brak jest wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi, iii) nie miała na uwadze, że szkoda dla handlu pomiędzy państwami członkowskimi nie zależy od lokalnego lub regionalnego charakteru świadczonych usług ani od znaczenia danej działalności, iv) nie uwydatniła wystarczająco okoliczności, że gdy pomoc przyznana przez państwo wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa względem innych konkurujących przedsiębiorstw, należy uznać, że przedsiębiorstwa będące konkurentami beneficjenta znajdują się w mniej korzystnych warunkach, aby finansować nowe inwestycje w rzeczonym państwie.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2016 r. – Netflix International i Netflix/Komisja

(Sprawa T-818/16)

(2017/C 030/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netflix International BV (Amsterdam, Niderlandy) i Netflix, Inc. (Los Gatos, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci C. Alberdingk Thijm, S. van Schaik i S. van Velze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 września 2016 r. stwierdzającej zgodność z rynkiem wewnętrznym siódmej wersji niemieckiej ustawy o wspieraniu produkcji filmowej⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych⁽²⁾.
 - Komisja naruszyła art. 13 ust. 1 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych stwierdzając, że niemiecki środek jest zgodny z tym przepisem interpretowanym w świetle zaproponowanej nowelizacji do tej dyrektywy.
 - Komisja naruszyła art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 oraz art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, stwierdzając, że niemiecki środek nie narusza zasady państwa pochodzenia.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 110 TFUE.
 - Komisja naruszyła art. 110 TFUE stwierdzając, że niemiecki środek nie stanowi dyskryminacji względem dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, posiadających siedzibę poza granicami Niemiec, ale kierujących swe usługi do niemieckich odbiorców.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 56 TFUE.
 - Komisja naruszyła art. 56 TFUE nie poddając ocenie tego czy niemiecki środek narusza swobodę świadczenia usług, którą narusza.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 49 TFUE.
 - Komisja naruszyła art. 49 TFEU nie poddając ocenie tego czy niemiecki środek narusza swobodę przedsiębiorczości, którą narusza.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 107 TFUE.
 - Komisja naruszyła art. 107 TFUE stwierdzając, że niemiecki środek jest formą pomocy państwa, która może być uzasadniona celem kulturalnym i jest zgodna z rynkiem wewnętrznym.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
 - Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne nie spełniając wymogów w zakresie uzasadnienia ustanowionych w art. 296 ust. 2) TFUE oraz prawa do dobrej administracji przewidzianego art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 5551) (Dz. U. 2016, L 314, s.63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)(Dz.U. 2010, L 95, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2016 r. – Celio International/Komisja

(Sprawa T-832/16)

(2017/C 030/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Celio International SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) ⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2–4 spornej decyzji;
- w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji w zakresie, w jakim przepisy te a) nakazują odzyskanie pomocy od podmiotów innych niż adresaci „decyzji o zwolnieniu z opodatkowania nadmiernych zysków” określonej w zaskarżonej decyzji oraz b) nakazują odzyskanie kwoty równej zwolnieniu podatkowemu beneficjentów, nie pozostawiając Belgii możliwości uwzględnienia dokonanej przez inne organy podatkowe korekty finansowej w górę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje cztery zarzuty:

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, nadużyła władzy oraz nie przedstawiła stosowanego uzasadnienia, stwierdzając w zaskarżonej decyzji istnienie pomocy państwa.